

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ

Έρωτες, έρωτες, έρωτες

ΚΕΔΡΟΣ

Βαγγέλης Ραπτόπουλος: Έρωτες, έρωτες, έρωτες

ISBN 978-960-04-5368-3

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Βαγγέλης Ραπτόπουλος, 2023

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2023

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει [9]
Ο ορισμός της απιστίας [23]
Κληρονομικότητα [40]
Δεύτερη ζωή δεν έχει [49]
Υπερδιέγερση [57]
Μοναχικός λύκος [73]
Ο Καλλίφωνος Καναρίνης [77]
Μητριά [114]
Μία είναι η πληγή [146]
Το πάνω χέρι [184]
Για πάντα [197]
Έρωτες, έρωτες, έρωτες [211]

Μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει

Αν δεν μπορούμε να προκαθορίσουμε το μέλλον, γιατί δίνουμε υποσχέσεις;

«Μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει, μωρό μου, μόνο ο θάνατος!» είπε η Ηρώ επαναλαμβάνοντας τα λόγια του Μανώλη και τον έσφιξε στην αγκαλιά της. Ακούστηκε ύστερα ο μεθυσμένος του αναστεναγμός (είχαν καθίσει λίγο πριν σε ένα ουζερί και τα είχαν τσούξει) και τελικά ήρθε και το φιλί του για να επισφραγίσει την αμοιβαία τους υπόσχεση.

Αλλά λένε πάντα την αλήθεια τα φιλιά; Και ιδίως οι λέξεις;

Ο Μανώλης και η Ηρώ είχαν γνωριστεί στην τελευταία τάξη του λυκείου και ήταν τρελά ερωτευμένοι. Εκείνη δεν είχε εμπειρίες με το άλλο φύλο (ο Μανώλης ήταν ο πρώτος της) και οι δικές του ήταν λιγοστές. Ίσως όμως και να μην ευθυνόταν η απειρία τους για το γεγονός ότι είχαν αφοσιωθεί ο ένας στον άλλο, λες και ήταν ειδικά γι' αυτό πλασμένοι. Ίσως να έφταιγε αποκλειστικά και μόνο η αλήθεια του κοινού τους αισθήματος.

Κυριολεκτικά δεν μπορούσαν στιγμή χώρια, και όταν εκείνος διάβαζε για τις εισαγωγικές εξετάσεις στο πανεπιστήμιο, η Ηρώ πήγαινε σπίτι του και του έκανε παρέα. Η ίδια είχε έφεση στις ξένες γλώσσες και, ξέροντας ήδη σχεδόν τέλεια τρεις, φιλοδοξούσε να βρει μια σχετική δουλειά αμέσως μετά το σχολείο.

Ήταν η περίοδος όπου ονειροπολούσαν και κατέστρωναν σχέδια συνεχώς, χωρίς να λογαριάζουν – όπως όλοι μας – τον ξενοδόχο.

Η Ηρώ έλιωνε από ευτυχία. Όποτε βρισκόταν με τη Νατάσα, την καλύτερή της φίλη, δεν σταματούσε να της μιλάει για τον Μανώλη.

«Είμαι πάρα πολύ τυχερή. Δεν το πιστεύω. Να γνωρίσω κάποιον που να θέλει μόνο εμένα! Και για πάντα! Και να τον θέλω κι εγώ όσο τίποτ' άλλο! Ξέρεις τι μου λέει διαρκώς; “Μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει”. Ξέρεις εσύ κανέναν σήμερα που να το λέει αυτό;»

«Κοίτα, εγώ δεν πιστεύω σε τέτοια πράγματα. Ίσως να μην είμαι ρομαντική όπως εσύ, αλλά εγώ θέλω να χαρώ τη ζωή μου. Δεν μπορώ να με φανταστώ με τον ίδιο άντρα διαρκώς, και νομίζω ότι είμαστε πολύ μικρές για τέτοιου είδους δεσμεύσεις. Εξάλλου αυτά είναι λόγια, κι από λόγια έχουμε χορτάσει».

Τα άκουγε η Ηρώ και στενοχωριόταν για τη φίλη της. Αν έβρισκε κι εκείνη κάποιον σαν τον Μανώλη, θα άλλαζε σίγουρα γνώμη.

Αλλά η Νατάσα κουνούσε το κεφάλι της, σαν να της έλεγε: *Εκεί που είσαι ήμουνα κι εδώ που είμαι θά 'ρθεις.*

Μερικές φορές η ζωή κάνει επίδειξη ειρωνείας.

Την εποχή που ο Μανώλης τελείωνε το Χημικό, άρχισε να κλονίζεται η σχέση τους. Η υπόσχεσή του, εκείνο το *Μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει*, του φαινόταν τώρα πολύ βαρύ φορτίο. Ήταν μοιραίο να δημιουργήσουν κι άλλες σχέσεις.

Έτσι της έλεγε.

Μα ήταν εντελώς παράλογο! Δεν της είχε υποσχεθεί ότι θα ήταν μαζί μια ζωή; Ότι ο έρωτάς τους θα κρατούσε για πάντα; Πώς ήταν δυνατόν να θέλει τώρα να αθετήσει την υπόσχεσή του; Μπα, αποκλείεται. Όλο αυτό ήταν απλώς μια κρίση, και θα του περνούσε.

Ο Μανώλης μου δεν είναι σαν τους άλλους, σκεφτόταν.

Λίγους μήνες μετά εκείνος παραδέχτηκε ότι είχε κοιμηθεί με τη Νατάσα. Και η Ηρώ αυτομάτως τον εγκατέλειψε.

Την τελευταία στιγμή τής είχε έρθει να καγχάσει (*Μόνο ο θάνατος;*), αλλά κρατήθηκε, ευτυχώς, και δεν έβγαλε άχνα. Ευτυχώς, επειδή δεν ήθελε να τον ξεσυνηριστεί και να κατέβει στο δικό του επίπεδο.

Δυο τρεις μήνες αργότερα, σε ένα πάρτι, η Ηρώ έπεσε πάνω στη Νατάσα. Δεν την είχε συγχωρήσει, πίστευε ότι

δεν θα τη συγχωρούσε ποτέ της, και της γύρισε επιδεικτικά την πλάτη, όταν η πάλαι ποτέ καλύτερή της φίλη προσπάθησε να της πιάσει την κουβέντα.

Χολωμένη η Νατάσα την ακολούθησε ως την άλλη άκρη του σαλονιού, όπου η Ηρώ προσπάθησε να βρει καταφύγιο. Όσπου, ενώ ακόμα διέσχιζαν την αυτοσχέδια πίστα χορού, όπου τα ζευγάρια ξεβιδώνονταν ιδροκοπώντας, η Νατάσα άπλωσε το χέρι της και την άγγιξε στο μπράτσο.

Η Ηρώ αδιαφόρησε και εξακολούθησε τον δρόμο της, αλλά η Νατάσα δεν φαινόταν διατεθειμένη να καταθέσει τα όπλα.

«Μόνο για μένα σου είπε;» τη ρώτησε τελικά στάζοντας κακεντρέχεια. «Πριν από μένα πηδούσε την Πηνελόπη. Αυτό ξέχασε να σ' το πει, ε;»

Η Πηνελόπη ήταν μια κοινή τους γνωστή, επίσης συμμαθήτριά τους στο λύκειο, την οποία δεν χώνευε καμιά από τις δυο τους, μια ξιπασμένη ανάφτρα, που ντυνόταν προκλητικά σαν τσούλα και άλλαζε τους γκόμενους σαν τα πουκάμισα, πηγαίνοντας αδιακρίτως με τον ένα και με τον άλλο.

Η Νατάσα συνήθιζε να μιμείται κοροϊδευτικά το ελαφρύ τσεύδισμα της Πηνελόπης, δίνοντας ολόκληρη παράσταση κάθε φορά που είχε κέφια και όρεξη, και τις παλιές, καλές μέρες οι δύο φίλες είχαν ρίξει άφθονο γέλιο σε βάρος της αχώνευτης συμμαθήτριάς τους.

Η Ηρώ έφυγε κλαίγοντας από το πάρτι εκείνο το

βράδυ, δίνοντας όρκους στον εαυτό της ότι δεν επρόκειτο να ξαναμιλήσει στη Νατάσα στον αιώνα τον άπαντα. Για να μην πούμε για τον Μανώλη, τον οποίο έλεγε ότι δεν θέλει να τον ξαναδεί μπροστά της ούτε ζωγραφιστό.

Το ερώτημα παραμένει αναπάντητο: Αφού δεν μπορούμε να προκαθορίσουμε το μέλλον, γιατί δίνουμε υποσχέσεις;

Ή, αλλιώς, τα μεγάλα λόγια υπάρχουν για να διαψεύδονται.

Περίπου δέκα χρόνια μετά ξανασυναντήθηκαν με τον Μανώλη τυχαία, σε έναν γάμο. Στην αρχή τα έχασαν, η Ηρώ τράβηξε το βλέμμα της αμέσως από πάνω του, αλλά ο Μανώλης την πλησίασε και τη φίλησε, εμφανώς γοητευμένος.

«Θα μπορούσαμε να ήμασταν εμείς στη θέση τους!» της είπε χαμογελώντας της φαρδιά πλατιά και της πρότεινε να βρεθούν στο τέλος της τελετής.

Η Ηρώ δίσταζε, αλλά θυμήθηκε το σλόγκαν τους, το Μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει, της φάνηκε μοιραίο και υπέκυψε.

Όσο για τα αρχαία (ειλικρινά, κάπως έτσι τα έβλεπε τώρα πια) παρατράγουδα του Μανώλη με τη Νατάσα και την Πηνελόπη, τα είχε σχεδόν ξεχάσει. Ή απωθήσει. Λες και δεν είχαν συμβεί ποτέ, λες και τα είχε φανταστεί ή δει στο όνειρό της. Ή, μάλλον, λες και τα είχε δει στο σινεμά ή τα είχε διαβάσει σε κάποιο μυθιστόρημα.

Η Ηρώ είχε κατορθώσει να πείσει τον εαυτό της ότι ο δράστης εκείνων των παλαιών, αισχρών και απαράδεκτων επεισοδίων απιστίας ήταν ένας άλλος Μανώλης, νεαρός και ανώριμος, ο οποίος είχε εξαφανιστεί με την πάροδο του χρόνου.

Ως γνωστόν, ο άνθρωπος είναι το δίποδο που έχει την αθεράπευτη ικανότητα να αυθυποβάλλεται.

Λίγο καιρό αργότερα συγκατοικούσαν, και ύστερα από τρία χρόνια χώρισαν πάλι. Αυτή τη φορά από αγάπη.

Ενώ η σχέση τους δυνάμωνε όλο και περισσότερο και αποκτούσε ένα αλλόκοτο βάθος, το πρόβλημα παρουσιάστηκε σ' εκείνη. Ο Μανώλης ήθελε πάρα πολύ να κάνουν παιδί, αλλά η Ηρώ δεν μπορούσε.

Μετά από πολλές προσπάθειες, γιατρούς και ό,τι άλλο γίνεται κανείς να φανταστεί (μέχρι και σε ένα μέντιουμ έφτασε στο σημείο να πάει η Ηρώ, ενώ την εξωσωματική εγχυμοσύνη τη φοβόταν και την απέκλειε), μια μέρα μάζεψε τα πράγματά της κι έφυγε, αφήνοντάς του το εξής σημείωμα:

Αφού δεν μπορώ να σου κάνω ένα παιδί, δεν μπορώ και να σου το στερήσω. Σε παρακαλώ, μην φάξεις να με βρεις.

Μερικές φορές η ζωή είναι πιο γλυκιά κι από το μέλι.

Την ημέρα που η Ηρώ έκλεινε τα σαράντα δύο, έφτασε στο γραφείο της μια τεράστια ανθοδέσμη. Η κάρτα

επάνω έγγραφε: *Μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει. Και πιο κάτω, σαν υστερόγραφο: Θα περάσω να σε πάρω από το γραφείο σου στις 5.*

Την περίμενε κάτω, στην είσοδο του κτιρίου όπου στεγαζόταν η πολυεθνική, ένας Μανώλης διαφορετικός – έτσι της φάνηκε. Τη φίλησε και την παρακάλεσε να ακυρώσει όποια σχέδια είχε για το βράδυ, γιατί της είχε μία έκπληξη.

Άλλες κουβέντες δεν αντάλλαξαν εκείνη τη στιγμή. Το σοβαρό του ύφος και η αποφασιστικότητά του δεν της επέτρεψαν να του αρνηθεί, και λίγες ώρες αργότερα έφτανε στο σημείο να της προτείνει γάμο.

«Δεν μπορώ να ζω χωρίς εσένα, σε σκέφτομαι συνεχώς, δεν έχω πάψει να σ' αγαπώ όλ' αυτά τα χρόνια, είσαι η ζωή μου, δεν έχει νόημα τίποτα, αν δεν το μοιράζομαι μαζί σου. Παντρέψου με! Σ' το λέω αλήθεια, και πάντα το εννοούσα, ακόμα κι όταν δεν το ήξερα: Μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει!»

Παντρεύτηκαν και έζησαν ευτυχισμένοι, πραγματικά ευτυχισμένοι, τα υπόλοιπα δεκαεπτά χρόνια, μέχρι που ο Μανώλης της πέθανε από εγκεφαλικό.

Στην κηδεία η Ηρώ σκεφτόταν συνεχώς: *Μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει!*

Αλλά ήταν άραγε πραγματικά ευτυχισμένοι; Ή μήπως η Ηρώ ζούσε μέσα σε ένα ροζ σύννεφο; Μήπως το ήθελε τόσο πολύ η ίδια να είναι ευτυχισμένοι, ώστε είχε

απλώς αυθυποβληθεί; Μήπως ο Μανώλης όλ' αυτά τα χρόνια τής έριχνε στάχτη στα μάτια;

Μήπως ο απόλυτος, ο ρομαντικός έρωτας, το Μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει, είναι κάτι ανέφικτο σ' αυτή τη ζωή;

Μερικές φορές η ζωή είναι άτιμη, πολύ άτιμη. Σου τη φέρνει πισώπλατα, εκεί ακριβώς που δεν το περιμένεις.

Περίπου δύο μήνες μετά την κηδεία η Ηρώ δέχτηκε ένα τηλεφώνημα από κάποια άγνωστη, η οποία της ζήτησε να βρεθούν κάπου έξω.

Ήταν μια ψηλή, ξανθιά, με σουβλερή μύτη και δυο πελώρια στήθη, που χτυπούσαν αμέσως στο μάτι. Ο Μανώλης της είχε μανία με το μεγάλο γυναικείο στήθος (το δικό της ήταν μετρίων διαστάσεων), και η Ηρώ θυμήθηκε, σχεδόν αυτομάτως, το βίτσιο του μακαρίτη, με το που κάθισε απέναντι στην άγνωστη, στο καφενείο του κέντρου της Αθήνας όπου είχαν δώσει ραντεβού.

Για κάποιο λόγο η ξανθιά τής φάνηκε αντιπαθής από την πρώτη στιγμή και τη βάφτισε από μέσα της Αλόγα, πριν ακόμα εκείνη προχωρήσει στην εξωφρενική εξομολόγησή της.

Με δυο λόγια, η Αλόγα επέμενε ότι είχε παράλληλη σχέση με τον Μανώλη επί έντεκα ολόκληρα χρόνια, από τα δεκαεπτά που είχαν ζήσει παντρεμένοι με την Ηρώ.

Και μια αξιομνημόνευτη λεπτομέρεια: η ξανθιά είχε κι ένα παιδί, ένα κορίτσι, από τον γάμο της με κάποιον

άλλο φυσικά, ο οποίος γάμος είχε διαλυθεί, λέει, όταν γνωρίστηκαν και ερωτεύτηκαν με τον Μανώλη.

Ο γάμος της υποτίθεται ότι είχε διαλυθεί εξαιτίας του Μανώλη.

Περισσότερο να ειπωθεί ότι η Ηρώ δεν πίστευε λέξη από τους ισχυρισμούς της Αλόγας, μάλιστα αυτό ακριβώς της είπε κατάμουτρα, λίγο πριν σηκωθεί και την παρατήσει σύξυλη μες στο καφενείο.

Κι όμως, καθ' οδόν προς το σπίτι της, το άδειο πια από τον Μανώλη σπίτι της, της τριβέλιζε το μυαλό η σκέψη ότι στην απίθανη, στην αδιανόητη περίπτωση που η Αλόγα έλεγε την αλήθεια, ο μακαρίτης θα είχε χίλια τα εκατό μαγνητιστεί, αγκιστρωθεί, σκλαβωθεί από το γεγονός ότι η ξανθιά ήταν μητέρα, είχε παιδί.

Αυτό που δεν κατόρθωσα να του κάνω εγώ! Αυτό που σίγουρα τον έτρωγε βαθιά μέσα του κι ας μην τολμούσε να μου τ' ομολογήσει.

Μήπως όμως ήταν σωστή η αρχική αντίδρασή της; Μήπως η υποτιθέμενη παράλληλη σχέση του Μανώλη με την Αλόγα ήταν ένα φρικτό, κακόβουλο, αρρωστημένο ψέμα;

Μερικές φορές η ζωή είναι πουτάνα.

Και ύστερα, ανεβαίνοντας στο διαμέρισμά της (όχι «τους» τώρα πια, μόνο «της», «διαμέρισμά της»), ενώ ακόμα η Ηρώ βρισκόταν κλεισμένη μες στο ασανσέρ,

της πέρασε κι άλλη μια τρελή σκέψη από το μυαλό: η Αλόγα είχε υπέροχα πόδια, μακριά, ατελείωτα, ιδανικά, ή, όπως του άρεσε του Μανώλη να λέει σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις, «σαν ξίφη, σαν σπαθιά».

Βεβαίως δεν την είχε δει όρθια – η Ξανθιά ήταν καθισμένη όταν έφτασε η Ηρώ στο καφενείο, και παρέμεινε καθισμένη όταν εκείνη την παράτησε σύξυλη και έφυγε –, αλλά αυτό δεν την εμπόδισε να την ξεψαχνίσει με τα μάτια, όχι απλώς τη φωτογράφησε εξονυχιστικά, τη σκαπάνισε πες, αλλά της είχε βγάλει ταυτόχρονα μαγνητική και αξονική τομογραφία, κυριολεκτικά.

Μα τι της βρήκε! σκέφτηκε αμέσως μετά. Επειδή εγώ είμαι μικροκαμωμένη; Μόνο γι' αυτό; Δεν την πιστεύω. Ψέματα λέει. Ψέματα, ψέματα! Γαμημένα ψέματα!

Ξεκλείδωσε την εξώπορτα, την άνοιξε και όπως την έκλεινε πίσω της, όπως έκλεινε τον εαυτό της μες στην απέραντη μοναξιά του ακρωτηριασμένου πια από την παρουσία του Μανώλη διαμερίσματός της, της επιτέθηκε και η τελευταία παρανοϊκή σκέψη.

Σαν να την είδα στην κηδεία! Α, ναι, τώρα που το σκέφτομαι, δεν ήταν η πρώτη φορά που την είδα, την έχω ξαναδεί! Χαμένη ανάμεσα στον κόσμο προφανώς, ινκόγκνιτο. Είναι πολύ απλό, ήρθε για να τον αποχαιρετίσει. Πώς θα μπορούσε να μην έχει έρθει; Αφού ήταν τόσο ερωτευμένοι, αφού είχαν επί τόσα χρόνια σχέση.

Τις επόμενες μέρες είχε πια πειστεί εντελώς ότι η Αλόγα τής είχε πει την αλήθεια. Μήπως δεν της είχε ξανακάνει απιστίες παλαιότερα ο Μανώλης; Τότε, στα πρώτα χρόνια τους, όταν ήταν ακόμα παιδιά, με την καλύτερή της φίλη, τη Νατάσα; Αλλά και μ' εκείνο το πορνίδιο, την Πηνελόπη; Αχ, δυστυχώς, η Ηρώ τον είχε ικανό.

Μια σχέση έντεκα χρόνων όμως δεν είναι μια απλή απιστία. Μιλάμε για παράλληλη σχέση. Για δυο ζωές!

Δυστυχώς, ναι, αυτή ήταν η αλήθεια. Τον είχε ικανό. Και, συνεπώς, η υποτιθέμενη ευτυχία τους επί δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια, ο ευτυχισμένος έγγαμος βίος τους ήταν μια αυταπάτη, μια σαπουνόφουσκα, μια τρύπα στο νερό.

Αχ, Μανώλη, γιατί, γιατί, γιατί; Γιατί μου το 'κανες αυτό;

Πέρασε από όλα τα στάδια.

Τη μια σκεφτόταν να την αναζητήσει την Αλόγα, αλλά ούτως ή άλλως δεν θα μπορούσε να τη βρει, παρά μόνο συμπτωματικά, αφού εκείνη δεν της είχε δώσει το παραμικρό στοιχείο ταυτότητας, ούτε πού έμενε, ούτε τι δουλειά έκανε, πραγματικά το παραμικρό.

Άρχισε, σχεδόν κάθε φορά που τύχαινε να κατέβει στο κέντρο της πόλης, να περνάει από το καφενείο όπου είχαν συναντηθεί με την ξανθιά, ευελπιστώντας ότι θα την πετύχει καθισμένη σε ένα από τα τραπέζια του. Χωρίς

ποτέ να ευοδωθούν ή να καρποφορήσουν οι προσπάθειές της, εννοείται.

Αν όμως την έβρισκα, έστω και κατά σύμπτωση, θα μπορούσαμε να γίνουμε οι καλύτερες φίλες! Αυτό θα τον χαροποιούσε τρομερά τον Μανώλη, θα τον ανακούφιζε σίγουρα, ως εκεί που δεν παίρνει άλλο.

Και την επόμενη στιγμή σκεφτόταν ότι, εάν παρ' ελπίδα την έβρισκε, θα μπορούσε ακόμα και να τη σκοτώσει με τα ίδια της τα χέρια.

Θα τη στραγγαλίσω, εν ψυχρώ. Ή ίσως της σπάσω με κάτι βαρύ το κεφάλι. Το βρωμόμουνο! Η παλιοπατασβούρα! Ακούς εκεί να έχει επί τόσα χρόνια σχέση μ' έναν παντρεμένο! Κι ενώ είναι μητέρα, έχει παιδί.

Μετά πάλι της περνούσε από το μυαλό ότι δεν έφταιγε η ξανθιά, η ευθύνη βάραινε αποκλειστικά τον Μανώλη.

Σίγουρα εσύ ήσουν που την παρέσυρες, την αποπλάνησες. Τέρας, ε, τέρας! Ξεμυαλίστηκες με το μεγάλο της στήθος και με τις ποδάρες της. Αχ, ποτέ σου δεν μου ήσουν πιστός, ποτέ δεν σου αρκούσα εγώ! Ψεύτη, προδότη, κάθαρμα, τέρας, αλήτη!

Όσπου κάποια στιγμή σαν να την κούραζαν, να την εξουθένωναν, να τη στράγγιζαν από κάθε ικμάδα όλες αυτές οι περιπλανήσεις του μυαλού της στη σκοτεινή πλευρά της σελήνης, οπότε και επέστρεφε στην αρχική άποψή της.

Ψέματα, φέματα μου είπε η Αλόγα! Ποιος ξέρει πώς τον γνώρισε και της είχε γυαλίσει, φαίνεται. Ποιος ξέρει τι τρέλα

τη δέρνει και κατασκεύασε όλη αυτή την ανήκουστη, την εξωπραγματική ιστορία με το μυαλό της. Χριστέ μου, πώς την αφήνουν και κυκλοφορεί ελεύθερη; Θα έπρεπε να την έχουν κλείσει στο ψυχιατρείο. Ή, ακόμα καλύτερα, στη φυλακή.

Μερικές φορές η ζωή πάει πάσο.

Αφού βασανίστηκε από τις αμφιταλαντεύσεις της επί μήνες, τελικά η Ηρώ σαν να ησύχασε. Και μολονότι βαθιά μέσα της εξακολουθούσε να αναρωτιέται μήπως η ξανθιά τής είχε πει την αλήθεια, σε ένα άλλο, επιφανειακό, λογικό επίπεδο κατόρθωνε να κρατάει πια την ψυχραιμία της, θεωρώντας τα όλα αποκυήματα της παλαβής φαντασίας της Αλόγας.

Κόντευε χρόνος από τότε που είχε πεθάνει από το εγκεφαλικό ο Μανώλης της, όταν η Ηρώ βρήκε ή, μάλλον, κατέκτησε το παράξενο αυτό είδος ισορροπίας.

Τον είχε συγχωρήσει τον μακαρίτη, δεν του κρατούσε κακία. Επιτέλους ένωθε μέσα της γαλήνη και ηρεμία. Είτε είχε συμβεί η ιστορία με την ξανθιά είτε όχι, είτε ήταν αλήθεια είτε ψέματα η παράλληλη σχέση του μαζί της, το ίδιο της έκανε πια.

Ούτε ο θάνατος δεν κατάφερε τελικά να μας χωρίσει, σκέφτηκε μια ωραία ημέρα. Μου στοίχειωσες το μυαλό, αγάπη μου, το μυαλό και την ψυχή, και είσαι παρών τώρα που σ' έχασα πιο πολύ κι απ' ό,τι ήσουν όταν σ' είχα δίπλα μου! Ούτε ο θάνατος δεν κατάφερε τελικά να μας χωρίσει, ο δικός σου τουλάχιστον.